CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
YVES BOT
prezentate la 9 noiembrie 2016[1]

Cauza C-536/15

Tele2 (Netherlands) BV,
Ziggo BV,
Vodafone Libertel BV
împotriva
Autoriteit Consument en Markt (ACM)

[cerere de decizie preliminară formulată de College van Beroep voor het bedrijfsleven (Curtea de apel de contencios administrativ în materie economică, Țările de Jos)]

„Trimitere preliminară — Rețele și servicii de comunicații electronice — Directiva 2002/22/CE — Articolul 25 alineatul (2) — Servicii de informații privind abonații și de registre de abonați — Directiva 2002/58/CE — Articolul 12 — Punerea la dispoziție a datelor cu caracter personal pentru publicarea lor într-un registru de abonați telefonici sau pentru utilizarea lor de către un serviciu de informații privind abonații — Forma și modalitățile acordului abonatului — Diferențiere în funcție de statul membru în care este furnizat serviciul de registru de abonați și/sau de informații privind abonații — Principiul nediscriminării”

I – **Introducere**

1. Prin prezenta trimitere preliminară, College van Beroep voor het bedrijfsleven (Curtea de apel de contencios administrativ în materie economică, Țările de Jos) solicită din nou Curții să stabilească în ce condiții întreprinderile care alocă numere de telefon abonaților trebuie să pună la dispoziția furnizorilor de servicii de registre de abonați și/sau de informații privind abonații datele cu caracter personal ale abonaților lor.

2. În special, instanța de trimitere solicită Curții să stabilească dacă principiul nediscriminării vizat la articolul 25 alineatul (2) din Directiva 2002/22/CE[2] se opune ca întreprinderile respective, atunci când solicită acordul abonaților pentru publicarea datelor lor într-un registru de abonați sau pentru ca acestea să fie utilizate de un serviciu de informații privind abonații, să diferențieze în funcție de statul membru în care este furnizat serviciul de registru de abonați și/sau de informații privind abonații.

3. Această trimitere preliminară are la bază cererea de punere la dispoziție pe care întreprinderea belgiană European Directory Assistance (denumită în continuare „EDA”), care oferă servicii de registre de abonați și de informații privind abonații ce pot fi accesate de pe teritoriul belgian, a adresat-o întreprinderilor Tele2 (Netherlands) BV (denumită în continuare „Tele2”), Ziggo BV și Vodafone Libertel BV (denumită în continuare „Vodafone”), trei întreprinderi care alocă numere de telefon în

1 — Limba originală: franceza.

2 — Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (directiva privind serviciul universal) (JO 2002, L 108, p. 51, Ediție specială, 13/vol. 35 p. 213), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/136/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 (JO 2009, L 337, p. 11).

Țările de Jos. Întrucât acestea din urmă au refuzat să pună la dispoziția EDA datele privind abonații lor, aceasta a depus o cerere de soluționare a litigiului la Autoriteit Consument en Markt [Autoritatea de Protecție a Consumatorilor și a Piețelor (ACM)]), care acționează în calitate de autoritate națională de reglementare.

4. După ce a solicitat o opinie din partea Organe des régulateurs européens des communications électroniques [Organismul Autorităților Europene de Reglementare în Domeniul Comunicațiilor Electronice] (OAREC), ACM a solicitat, în special, ca Tele2, Ziggo și Vodafone să pună la dispoziția EDA datele de bază privind abonații lor (nume, adresă, cod poștal, localitate de domiciliu, număr de telefon) în condiții echitabile, obiective, în funcție de costuri și fără discriminare, în măsura în care EDA se angajează să utilizeze aceste date pentru punerea pe piață a unui serviciu standard de informații privind abonații.

5. ACM a decis de asemenea că principiul nediscriminării nu permite, contrar avizului emis de autoritatea neerlandeză pentru protecția datelor cu caracter personal, să se procedeze la o diferențiere între cererea de punere la dispoziție formulată de un furnizor neerlandez și cea a unui operator stabilit în alt stat membru și, prin urmare, a respins ideea potrivit căreia era necesar să se solicite acordul specific al abonaților neerlandezi pentru includerea datelor lor în registre din străinătate de abonați telefonici.

6. În consecință, Tele2, Ziggo și Vodafone au introdus o acțiune împotriva deciziilor ACM în fața College van Beroep voor het bedrijfsleven (Curtea de apel de contencios administrativ în materie economică).

7. Aceasta ridică problema, în special, dacă articolul 25 alineatul (2) din Directiva privind serviciul universal și, cu precădere, principiul nediscriminării vizat la această dispoziție permite, în cazul unei cereri de acord, să se diferențieze între cererile de punere la dispoziție formulate de furnizorii neerlandezi și cele formulate de furnizorii stabiliți în alte state membre ale Uniunii.

8. În consecință, College van Beroep voor het bedrijfsleven (Curtea de apel de contencios administrativ în materie economică) a decis să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 25 alineatul (2) din Directiva [privind serviciul universal] trebuie interpretat în sensul că prin «cereri» se înțelege și cererea unei întreprinderi cu sediul în alt stat membru care solicită informații pentru furnizarea de servicii de informații privind abonații accesibile publicului și de registre de abonați accesibile publicului oferite în acest stat membru și/sau în alte state membre?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare: potrivit principiului nediscriminării, unui furnizor care alocă numere de telefon și care, potrivit unei dispoziții naționale, trebuie să solicite acordul abonatului pentru includerea într-un registru standard al abonaților telefonici sau într-un serviciu standard de informații privind abonații îi este permis ca, în cazul unei cereri de acord, să diferențieze în funcție de statul membru în care întreprinderea care solicită informații în sensul articolului 25 alineatul (2) din Directiva privind serviciul universal oferă registrul de abonați și serviciul de informații privind abonații?”

9. În prezentele concluzii, ne vom limita analiza la a doua întrebare. Astfel, numai aceasta ridică o dificultate de natură juridică ce necesită o examinare aprofundată, în timp ce elementele care pot constitui un răspuns la prima întrebare pot fi aflate în cadrul dispozițiilor articolului 5 și ale articolului 25 alineatul (2) din Directiva privind serviciul universal.

10. În cadrul analizei noastre, vom expune motivele pentru care considerăm că articolul 25 alineatul (2) din Directiva privind serviciul universal și articolul 12 din Directiva 2002/58/CE[3], care trebuie menționat în mod obligatoriu, se opun, în principiu, ca întreprinderea care a primit o cerere de punere la dispoziție a datelor cu caracter personal ale abonaților săi, atunci când obține acordul acestora, să diferențieze în funcție de statul membru în care sunt oferite serviciile de registre de abonați și/sau de informații privind abonații.

II – **Cadrul juridic**

A – *Dreptul Uniunii*

1. Directiva privind serviciul universal

11. Considerentul (11) al Directivei privind serviciul universal enunță următoarele:

„(11) Informațiile din lista abonaților telefonici și serviciul de informații telefonice constituie instrumente esențiale pentru accesul la serviciile de telefonie disponibile publicului și fac parte din obligația de serviciu universal. Utilizatorii și consumatorii doresc liste ale abonaților telefonici cuprinzătoare și un serviciu de informații telefonice care să cuprindă toți abonații telefonici înregistrați și numerele acestora […] Directiva 97/66/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 1997 cu privire la prelucrarea datelor personale și protecția vieții private din sectorul telecomunicațiilor […] asigură dreptul abonaților la respectarea vieții lor private în ceea ce privește informațiile personale care pot figura într-o listă de abonați telefonici.”

12. Articolul 25 din Directiva privind serviciul universal, intitulat „Serviciile de informații privind abonații”, prevede:

„[…]

(2) Statele membre se asigură că toate întreprinderile care alocă numere de telefon abonaților răspund tuturor cererilor rezonabile de punere la dispoziție, pentru furnizarea de servicii de informații telefonice accesibile publicului și de liste ale abonaților telefonici, a informațiilor relevante într-un format agreat și în condiții echitabile, obiective, în funcție de costuri și fără discriminare.

[…]

(4) Statele membre nu mențin niciun fel de restricții normative care să împiedice utilizatorii finali dintr-un stat membru să aibă acces direct la serviciul de informații privind abonații dintr-un alt stat membru prin apel vocal sau SMS și adoptă măsuri pentru a asigura acest acces în conformitate cu articolul 28.

(5) Alineatele (1)-(4) se aplică sub rezerva cerințelor din legislația comunitară privind protecția datelor cu caracter personal și a vieții private, în special articolul 12 din [Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice].”

3 — Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) (JO 2002, L 201, p. 37, Ediție specială, 13/vol. 36, p. 63), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/136/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 (JO 2009, L 337, p. 11).

2. Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice

13. Considerentele (38) și (39) ale Directivei asupra confidențialității și comunicațiilor electronice enunță următoarele:

„(38) Listele de abonați la serviciile de comunicații electronice sunt publice și larg răspândite. Dreptul la confidențialitate al persoanelor fizice și la apărarea interesului legitim al persoanelor juridice cere ca abonații să aibă dreptul de a hotărî dacă datele lor personale vor fi publicate în astfel de liste sau nu. Furnizorii de liste publice trebuie să-i informeze pe abonați cu privire la scopul listei și la modurile de utilizare posibile ale versiunii electronice a listelor publice, mai ales prin intermediul funcțiilor de căutare existente în orice software, cum ar fi funcția de căutare inversă care permite utilizatorului să descopere numele și adresa unui abonat doar pe baza numărului său de telefon.

(39) Obligația de a-i informa pe abonați cu privire la scopul sau scopurile listelor publice în care vor apărea datele lor personale trebuie să-i revină părții care adună datele pentru liste. În cazul în care datele pot fi transmise uneia sau mai multor părți terțe, abonatul trebuie informat despre această posibilitate și despre persoana sau categoriile de persoane care vor primi aceste date. Orice astfel de transfer se efectuează cu condiția ca datele să nu fie folosite în alte scopuri decât cele pentru care au fost adunate. Dacă partea care a adunat datele sau orice terță parte căreia i s-au transmis aceste date dorește să le utilizeze într-un alt scop, partea care a adunat datele sau terța parte în cauză are obligația de a obține [încă o dată] acordul abonatului.”

14. În plus, articolul 12 din această directivă, intitulat „Listele de abonați”, prevede următoarele:

„(1) Statele membre se asigură că abonații sunt informați, în mod gratuit și înainte de a fi incluși în vreo listă, despre scopul sau scopurile unei liste imprimate sau electronice de abonați accesibilă publicului sau care poate fi consultată prin serviciile de informații, în care pot fi incluse datele lor personale și despre orice utilizare posibilă ulterioară existentă în baza funcțiilor de căutare incluse în versiunea electronică a listei.

(2) Statele membre se asigură că abonații au posibilitatea să hotărască dacă datele lor personale se includ într-o listă publică de abonați și, în cazul afirmativ, în ce măsură aceste date sunt relevante pentru scopul listei enunțat de furnizorul listei și să verifice, corecteze sau retragă astfel de date. Neincluderea într-o listă publică de abonați, verificarea, corectarea sau retragerea de date personale din aceasta trebuie să fie gratuite.

(3) Statele membre pot cere ca, pentru orice alt scop al unei liste publice altul decât căutarea detaliilor de contact al persoanelor în funcție de nume sau de un minimum de alți identificatori, să fie obligatorie obținerea acordului abonatului pentru fiecare scop suplimentar.

[…]”

B – *Reglementarea neerlandeză*

15. Potrivit articolului 1.1 litera (e) din Regulamentul privind serviciul universal și interesele utilizatorilor finali (Besluit universele dienstverlening en eindgebruikersbelangen), în versiunea aplicabilă situației de fapt din litigiul principal [4]:

„[U]n serviciu standard de informații telefonice este un serviciu de informații telefonice, general accesibil, care permite căutarea de numere de telefon numai pe baza unor date privind numele coroborate cu date privind adresa și numărul, codul poștal și localitatea de domiciliu a abonatului.”

16. Articolul 3.1 din Bude, care transpune articolul 25 alineatul (2) din Directiva privind serviciul universal, are următorul cuprins:

„Un operator care alocă numere de telefon trebuie să răspundă tuturor cererilor rezonabile de punere la dispoziție, în scopul furnizării de registre ale abonaților telefonici și de servicii de informații privind abonații accesibile publicului și a informațiilor relevante într-un format agreat și în condiții echitabile, obiective, în funcție de costuri și fără discriminare.”

17. În conformitate cu articolul 3.2 din Bude:

„1. Un operator al unor servicii telefonice publice, care înainte sau la încheierea unui contract cu un utilizator îi solicită acestuia din urmă să indice nume, adresă (stradă și număr, cod poștal și localitatea de domiciliu), trebuie să îi solicite și acordul pentru includerea acestor date cu caracter personal și a numerelor indicate în orice registru al abonaților telefonici și în orice fișier de client utilizat în cadrul unui serviciu standard de informații privind abonații. Acest acord trebuie solicitat în mod separat pentru fiecare dintre tipurile de date cu caracter personal.

2. Acordul dat este o informație relevantă în sensul articolului 3.1

3. Un operator al unor servicii telefonice publice, care solicită și acordul privind includerea datelor într-un alt registru al abonaților telefonici decât registrul standard al abonaților telefonici sau într-un fișier de client care nu este utilizat exclusiv în cadrul unui serviciu standard de informații telefonice, se asigură că modul în care se solicită acordul menționat la alineatul 1 și formatul acestuia sunt cel puțin echivalente cu modul în care se solicită acordul inițial și cu formatul acestuia.”

III – **Analiză**

18. Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită Curții să stabilească, în esență, dacă articolul 25 alineatul (2) din Directiva privind serviciul universal, în special principiul nediscriminării la care se face trimitere, se opune ca întreprinderea căreia i s-a adresat o cerere de punere la dispoziție a datelor cu caracter personal ale abonaților săi să procedeze, atunci când le solicită acordul, la o diferențiere în funcție de statul membru în care este furnizat serviciul de registre de abonați și/sau de informații privind abonații.

19. Cu alte cuvinte, în cazul în care cererea de punere la dispoziție vizată la articolul 25 alineatul (2) din Directiva privind serviciul universal este formulată de un furnizor de servicii de informații privind abonații și/sau de registre de abonați care își oferă serviciile într-un stat membru altul decât statul membru în care își are reședința abonatul, este posibilă condiționarea cererii respective de obținerea unui acord specific al abonatului?

4 — Staatsblad 2004, nr. 203, denumit în continuare „Bude”.

20. Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să analizăm nu doar dispozițiile prevăzute la articolul 25 alineatul (2) din Directiva privind serviciul universal, ci și pe cele prevăzute la articolul 12 alineatul (2) din Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice.

21. Astfel, chiar dacă instanța de trimitere nu face trimitere la această din urmă dispoziție în cadrul întrebării sale preliminare, este esențial să fie evocată, nu numai pentru a-i putea oferi acesteia un răspuns util, ci și pentru motivul că, în conformitate cu articolul 25 alineatul (5) din Directiva privind serviciul universal, alineatul (2) al articolului menționat se aplică „sub rezerva cerințelor din legislația comunitară privind protecția datelor personale și a vieții private, în special articolul 12 din Directiva [asupra confidențialității și comunicațiilor electronice]”.

22. În primul rând, reamintim că, potrivit articolului 25 alineatul (2) din Directiva privind serviciul universal, statele membre trebuie să se asigure că toate întreprinderile care alocă numere de telefon abonaților răspund tuturor cererilor rezonabile de punere la dispoziție, pentru furnizarea de servicii de informații telefonice și de liste ale abonaților telefonici, în condiții echitabile, obiective, în funcție de costuri și fără discriminare.

23. Trebuie să se constate că legiuitorul Uniunii nu diferențiază între cererea de punere la dispoziție formulată de un operator stabilit pe teritoriul național sau de un operator din alt stat membru, întreprinderile care alocă numere de telefon având obligația de a răspunde „*tuturor* cererilor rezonabile de punere la dispoziție” [5].

24. Pe de altă parte, legiuitorul are grijă să precizeze în mod expres că aceste cereri trebuie satisfăcute în condiții „echitabile” și „fără discriminare”, ceea ce implică în mod necesar că nu poate fi făcută nicio diferență de tratament după cum cererea este formulată de un operator național sau de un operator străin, cu excepția cazului în care, desigur, aceasta este justificată în mod corespunzător.

25. În al doilea rând, este necesar să se țină seama de dispozițiile articolului 12 din Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice, care vizează în mod expres condițiile și modalitățile în care datele cu caracter personal ale abonaților, adunate de întreprinderea care atribuie numere de telefon, pot fi comunicate în scopul publicării unui registru public de abonați.

26. Curtea a interpretat această dispoziție în Hotărârea sa din 5 mai 2011, Deutsche Telekom [6], iar această interpretare permite, în opinia noastră, să se stabilească răspunsul care trebuie oferit, în speță, instanței de trimitere.

27. În această cauză, i s-a solicitat Curții să stabilească în ce măsură Deutsche Telekom, responsabil pentru serviciul universal în Germania, avea obligația de a transmite, în vederea realizării unei liste publice, datele abonaților unor întreprinderi terțe către două societăți concurente pe piața germană a serviciilor de informații telefonice, GoYellow GmbH și Telix AG. În speță, autoritatea de reglementare a stabilit că Deutsche Telekom avea obligația de a transmite asemenea informații, inclusiv acele date pentru care abonatul sau furnizorul său ar fi fost de acord să fie publicate numai de către Deutsche Telekom.

28. Una dintre întrebările adresate Curții a fost dacă un astfel de transfer trebuia să fie condiționat de un nou acord al abonatului.

5 — Sublinierea noastră.

6 — C-543/09, EU:C:2011:279.

29. Curtea a răspuns negativ la această întrebare, considerând că întreprinderea care alocă numere de telefon nu are obligația de a obține un acord reînnoit sau specific al abonatului în situația în care datele acestuia din urmă sunt transmise unui furnizor de liste ale abonaților telefonici concurent, în scopul publicării unei liste *similare*. Prin urmare, Curtea și-a întemeiat analiza pe faptul că acordul abonatului se referă la scopul publicării datelor cu caracter personal, și nu la identitatea furnizorului.

30. Este interesant să reluăm raționamentul Curții în scopul analizei noastre.

31. În primul rând, Curtea și-a întemeiat această concluzie pe dispozițiile și pe finalitatea articolului 12 alineatul (2) din Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice [7]. În urma unei interpretări contextuale și sistematice a acestei dispoziții, aceasta a considerat că acordul abonaților nu privește identitatea furnizorului unei liste de abonați specifice, ci *finalitatea publicării datelor cu caracter personal într-o listă publică de abonați*. Curtea a respins, prin urmare, interpretarea potrivit căreia abonatul ar dispune de un „drept selectiv de decizie” în beneficiul anumitor furnizori de servicii de informații telefonice și/sau de liste de abonați telefonici.

32. La punctele 65 și 66 din această hotărâre, Curtea a stabilit, de asemenea, următoarele:

„65. […] [D]in moment ce abonatul a fost informat de întreprinderea care i-a alocat un număr de telefon cu privire la posibilitatea transmiterii datelor cu caracter personal care îl privesc către o întreprindere terță, precum Deutsche Telekom, în vederea publicării acestora într-o listă publică de abonați, și acesta a consimțit la publicarea respectivelor date într-o astfel de listă, în speță cea a acestei societăți, transmiterea acelorași date către o altă întreprindere care intenționează să publice o listă publică tipărită sau electronică sau să permită ca astfel de liste de abonați să fie consultate prin intermediul unor servicii de informații nu trebuie să facă din nou obiectul unui consimțământ din partea abonatului, cu condiția ca datele în cauză să nu fie folosite în alte scopuri decât cele pentru care au fost adunate în vederea primei publicări. *Astfel, consimțământul, în temeiul articolului 12 alineatul (2) din Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice, al unui abonat informat corespunzător la publicarea într-o listă publică de abonați a datelor cu caracter personal care îl privesc se raportează la finalitatea acestei publicări și se extinde astfel la orice prelucrare ulterioară a respectivelor date de întreprinderi terțe care operează pe piața serviciilor de informații telefonice accesibile publicului și de liste de abonați telefonici, cu condiția ca astfel de prelucrări să urmărească aceeași finalitate.* [8]

66. În plus, din moment ce un abonat a consimțit la transmiterea datelor cu caracter personal care îl privesc către o întreprindere determinată în vederea publicării acestora într-o listă publică de abonați a respectivei întreprinderi, transmiterea acelorași date către o altă întreprindere care intenționează să publice o listă publică de abonați, fără ca acest abonat să fi dat un nou consimțământ, nu poate aduce atingere însești esenței dreptului la protecția datelor cu caracter personal, astfel cum este recunoscut la articolul 8 din [Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene].”

33. În al doilea rând, Curtea a menționat termenii extrem de clari din considerentul (39) al Directivei asupra confidențialității și comunicațiilor electronice [9].

34. Reamintim că, în cadrul acestui considerent, legiuitorul Uniunii a precizat următoarele:

„Obligația de a-i informa pe abonați cu privire la scopul sau scopurile listelor publice în care vor apărea datele lor personale trebuie să-i revină părții care adună datele pentru liste. În cazul în care datele pot fi transmise uneia sau mai multor părți terțe, abonatul trebuie informat despre această

7 — Hotărârea din 5 mai 2011, Deutsche Telekom (C-543/09, EU:C:2011:279, punctele 61 și 62).

8 — Sublinierea noastră.

9 — Hotărârea din 5 mai 2011, Deutsche Telekom (C-543/09, EU:C:2011:279, punctul 63).

posibilitate și despre persoana sau categoriile de persoane care vor primi aceste date. *Orice astfel de transfer se efectuează cu condiția ca datele să nu fie folosite în alte scopuri decât cele pentru care au fost adunate*. Dacă partea care a adunat datele sau orice terță parte căreia i s-au transmis aceste date dorește *să le utilizeze într-un alt scop, partea care a adunat datele sau terța parte în cauză are obligația de a obține acordul abonatului*" [10].

35. Astfel, la punctul 63 din Hotărârea din 5 mai 2011, Deutsche Telekom (C-543/09, EU:C:2011:279), Curtea a stabilit că transmiterea datelor cu caracter personal ale abonaților către terți este permisă „cu condiția ca datele să nu fie folosite în alte scopuri decât cele pentru care au fost adunate".

36. În al treilea rând, Curtea a făcut trimitere la excepția de la acest principiu, menționată în mod specific la articolul 12 alineatul (3) din Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice.

37. În temeiul acestei dispoziții, „statele membre pot cere ca, pentru orice alt scop al unei liste publice altul decât căutarea detaliilor de contact al persoanelor în funcție de nume sau de un minimum de alți identificatori, să fie obligatorie obținerea acordului abonatului pentru fiecare scop suplimentar".

38. În opinia Curții, este necesar să se obțină un nou acord „[d]acă partea care a adunat datele sau orice terță parte căreia i s-au transmis aceste date dorește să le utilizeze într-un alt scop" [11].

39. Deși Hotărârea Deutsche Telekom menționată se referea la o situație pur internă, considerăm că soluția identificată de Curte în această hotărâre trebuie să fie transpusă prin analogie în cazul unei situații transfrontaliere precum cea în cauză.

40. Așadar, nu există, în opinia noastră, niciun motiv special care să justifice un tratament diferențiat între un operator stabilit pe teritoriul național și cel stabilit într-un alt stat membru, din moment ce operatorul adună datele personale ale abonaților în scopuri absolut identice cu cele pentru care au fost adunate în vederea primei lor publicări. Astfel, indiferent de locul de stabilire în Uniune, acesta își furnizează serviciul de registre de abonați și/sau de informații privind abonații într-un cadru de reglementare armonizat în mare măsură, care permite asigurarea respectării cerințelor privind protecția datelor cu caracter personal ale abonaților, astfel cum rezultă, în special și foarte clar, din articolul 25 alineatul (5) din Directiva privind serviciul universal și din articolul 12 din Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice.

41. În absența unei astfel de justificări bazate pe protejarea datelor cu caracter personal ale abonaților, un astfel de tratament diferențiat ar conduce în cele din urmă la o discriminare directă, întemeiată pe naționalitate, între operatorii care își exercită activitatea în cadrul aceluiași sector. Acest lucru ar constitui o încălcare gravă a unui principiu general al dreptului Uniunii [12] și un obstacol în calea principiului privind libera prestare a serviciilor [13] garantat la articolul 56 TFUE [14].

42. În plus, scopul este acela de a asigura realizarea deplină a obiectivelor Directivei privind serviciul universal. La articolul 25 din această directivă, legiuitorul Uniunii nu își ascunde ambiția de a garanta un serviciu de informații privind abonații nu numai național, ci cu adevărat transfrontalier pentru a asigura, conform articolului 28 alineatul (1) litera (b) din directiva menționată, accesul tuturor utilizatorilor finali la toate numerele alocate în Uniune.

10 — Sublinierea noastră.

11 — Hotărârea din 5 mai 2011, Deutsche Telekom (C-543/09, EU:C:2011:279, punctul 64).

12 — Principiul nediscriminării figurează la articolul 21 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale, care prevede că, în domeniul de aplicare al tratatelor, se interzice orice discriminare pe motiv de cetățenie.

13 — Contrar celor susținute de Vodafone, furnizarea unui serviciu de registre de abonați și/sau de informații privind abonații se încadrează în mod categoric în domeniul de aplicare al dispozițiilor tratatului care garantează libera prestare a serviciilor.

14 — Reiese dintr-o jurisprudență constantă a Curții că articolul 56 TFUE impune eliminarea oricărei discriminări față de prestatorul de servicii pe considerente de naționalitate (Hotărârea din 17 decembrie 2015, X-Steuerberatungsgesellschaft, C-342/14, EU:C:2015:827, punctul 48 și jurisprudența citată).

43. Astfel, deși articolul 25 alineatul (2) din această directivă trebuie să permită operatorilor de servicii de informații telefonice accesul la datele personale ale abonaților străini, articolul 25 alineatul (4) din directiva respectivă trebuie, la rândul său, să permită utilizatorilor finali să acceseze serviciile de informații telefonice dintr-un alt stat membru. Ambele dispoziții formează astfel un întreg care trebuie să garanteze accesul efectiv al tuturor utilizatorilor finali la toate numerele de telefon din Uniune.

44. Prin urmare, ținând seama de aceste elemente, suntem convinși, pe de o parte, că o diferențiere în prelucrarea cererii, atunci când aceasta este formulată de un operator stabilit într-un stat membru, altul decât cel în care locuiește abonatul, nu este compatibilă cu dispozițiile prevăzute la articolul 25 alineatul (2) din Directiva privind serviciul universal și la articolul 12 alineatul (2) din Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice, atunci când acesta adună datele personale ale abonaților în scopuri absolut identice cu cele pentru care au fost adunate în vederea primei lor publicări.

45. În aceste condiții, o întreprindere precum Tele2, căreia i s-a adresat o cerere de punere la dispoziție, nu poate, așadar, solicita un acord separat și specific al abonatului și nici ca acesta să fie adaptat în funcție de diferitele state membre ale Uniunii, astfel cum sugerează Vodafone.

46. În schimb, la momentul semnării contractului de abonament, această întreprindere trebuie să se asigure, în conformitate cu dispozițiile prevăzute la articolul 12 alineatul (1) din Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice, interpretate în lumina considerentelor (38) și (39) ale directivei menționate, că abonatul primește informații clare și exacte cu privire la finalitatea și la diferitele aspecte ale prelucrării datelor sale cu caracter personal și, în special, la posibilitatea ca acestea să fie puse la dispoziția unui furnizor de servicii de registre de abonați și/sau de informații privind abonații care prestează servicii într-un stat membru, altul decât cel în care își are reședința.

47. Pe de altă parte, în ceea ce privește în special interpretarea acestor dispoziții reținută de Curte în Hotărârea din 5 mai 2011, Deutsche Telekom (C-543/09, EU:C:2011:279), reiese clar că o diferențiere în prelucrarea cererii, în funcție de operatorul care o formulează, și anume dacă este un operator național sau unul străin, poate fi justificată numai în ipoteza în care datele în cauză urmează a fi utilizate în alte scopuri, printre altele, în cazul în care acest operator oferă servicii de căutare inversă a identității pornind de la numărul de telefon.

48. În prezenta cauză și pe baza informațiilor care figurează pe pagina de internet a societății EDA, aceasta pare că oferă acest serviciu. În aceste condiții, în care datele în cauză sunt de fapt utilizate în alte scopuri decât cele pentru care au fost adunate în vederea primei lor publicări, Tele2 poate solicita în mod legitim, în opinia noastră, acordul specific al abonaților pentru prelucrarea datelor lor.

49. Prin urmare, ținând seama de ansamblul acestor considerații, apreciem că articolul 25 alineatul (2) din Directiva privind serviciul universal și articolul 12 din Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice trebuie interpretate în sensul că se opun ca întreprinderea căreia i s-a adresat o cerere de punere la dispoziție a datelor cu caracter personal ale abonaților săi să procedeze la o diferențiere, atunci când le solicită acordul, în funcție de statul membru în care este furnizat serviciul de registre de abonați și/sau de informații privind abonații, cu condiția, totuși, ca aceste date să fie utilizate în scopuri identice cu cele pentru care au fost adunate în vederea primei lor publicări.

50. În consecință, această întreprindere trebuie să se asigure, la semnarea contractului de abonament, că abonatul primește informații clare și exacte cu privire la diferitele aspecte ale prelucrării datelor sale și, în special, la punerea la dispoziție a acestor date pentru publicarea lor într-un registru de abonați sau pentru utilizarea lor de către un serviciu de informații privind abonații într-un stat membru, altul decât cel în care acesta își are reședința.

IV – **Concluzie**

51. Având în vedere considerațiile de mai sus, propunem Curții să răspundă la a doua întrebare adresată de College van Beroep voor het bedrijfsleven (Curtea de apel de contencios administrativ în materie economică, Țările de Jos) după cum urmează:

„Articolul 25 alineatul (2) din Directiva 2002/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind serviciul universal și drepturile utilizatorilor cu privire la rețelele și serviciile electronice de comunicații (directiva privind serviciul universal), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/136/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009, și articolul 12 din Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/136, trebuie interpretate în sensul că se opun ca întreprinderea căreia i s-a adresat o cerere de punere la dispoziție a datelor cu caracter personal ale abonaților săi să procedeze la o diferențiere, atunci când le solicită acordul, în funcție de statul membru în care este furnizat serviciul de registre de abonați și/sau de informații privind abonații, cu condiția, totuși, ca aceste date să fie utilizate în scopuri identice cu cele pentru care au fost adunate în vederea primei lor publicări.

În consecință, această întreprindere trebuie să se asigure, la semnarea contractului de abonament, că abonatul primește informații clare și exacte cu privire la diferitele aspecte ale prelucrării datelor sale și, în special, la punerea la dispoziție a acestor date pentru publicarea lor într-un registru de abonați sau pentru utilizarea lor de către un serviciu de informații privind abonații într-un stat membru, altul decât cel în care acesta își are reședința.”